

„Flava Soma!“ което значеше: публична жена. Музикалното ухо на Нерона схващаше и тия викове и той тутакси туряше прѣдъ очитѣ си полирования изумрудъ, като че искаше да види и запомни лицата, които издавахъ тия викове. Погледътъ му се спрѣ на стоящия на камъка апостолъ. Една минута тия двама хора се гледахъ единъ другъ и никому изъ блѣскавата свита не дойде на ума, че въ тая минута се гледахъ два властителя на земята, отъ които единиятъ скоро ще изчезне, като кървавъ сънъ, а другия — тоя старецъ — облеченъ въ бѣдна дреха, ще тури подъ своето вѣчно владѣние града и цѣлия свѣтъ.

Въ това врѣме цезарь отминъ, а подиръ него осемъ афри прѣнесохъ великолѣпнитѣ носилки, въ които седѣше умразната на народа Попея. Облечена, както и Неронъ, въ туника съ аметистовъ цвѣтъ, съ дебелъ пластъ косметическа помада на лицето, неподвижна, замислена и равнодушна, тя приличаше на нѣкакво божество, и прѣкрасно, и зло, което носѣхъ, като въ религиозна процесия. Задъ нея се протакаше цѣла свита слуги, мъжбе и жени, и цѣли върволици коля съ принадлежноститѣ ѝ. Слѣнцето вече бѣше паднѣло низко, когато започнѣхъ да минаватъ приближенитѣ на августъ, блѣстящата, извивающа се като змия и безкрайна свита.

Лѣнвиятъ Петроний, съчувствено поздравляванъ отъ тълпата, бѣше заповѣдалъ да го носятъ въ едни носилки заедно съ богоподобната му робиня. Тигелинъ се бѣше качилъ на карука, впрѣгнѣта съ малки конѣе, украсени съ бѣли и чървени пера. Той ставаше, протѣгаше шията си, гледаше скоро ли цезарь ще му даде знакъ за да иде при него. Тълпата посрѣщнѣ съ ржкоплѣскания Пизона, съ смѣхъ Вителия, съ подсвирканье Ватиния, Лиценій и Леканий, консули, бидохъ посрѣщнѣти равнодушно, но Тулия Сенециона, когото обичахъ неизвѣстно защо, също както и Вестиний, се удостоихъ съ ржкоплѣсканията на тълпата. Свитата бѣше безбройна. Би помислилъ човѣкъ, че всичко, що има богато и блѣстяще въ Римъ, емигрира въ Антий. Неронъ никога не пътуваше другоаче, освѣнъ придруженъ съ хиляди коля, а числото на съпътниците му надминаваше числото на войниците отъ единъ цѣлъ легионъ *). Тълпата обърна внимание и на Домиция Афра, и на прѣстарѣлия Люция Сатурнина; на Веспасиана, който още не бѣше се завърналъ въ Юдея, отъ дѣто току-що бѣ пристигнѣлъ, за да получи царска корона, — и на синоветѣ му, и на младия Нервъ, — и на Лукана, Ания Галона и Квитиана, и на множеството жени,

*) Въ врѣмето на цезаря единъ легионъ е ималъ около 12.000 войника.